บทที่ 2

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้แบ่งวรรณคดีที่เกี่ยวข้องออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

1. ความเป็นมา ความหมายและทฤษฎีเกี่ยวกับข้อขบขัน
   - 1.1 ความเป็นมาของข้อขบขัน
   - 1.2 ความหมายของข้อขบขัน
   - 1.3 แนวคิด ทฤษฎีของการใช้ข้อขบขัน
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.1 ความเป็นมาของข้อขบขัน

ในเมืองไทยนั้นยังไม่ค่อยมีการศึกษาเรื่องข้อขบขันอย่างเป็นระบบ ทั้งที่อุปนิสัยโดยทั่วไปของคนไทยนั้นค่อนข้างสนุกสนานไม่เคร่งเครียด ซึ่งแตกต่างกับต่างประเทศที่มีการศึกษาเรื่องข้อขบขันกันอย่างจริงจังตั้งแต่ยุคเริ่มแรกของวงวิชาการตะวันตก เช่น ชาวกรีกซึ่งเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางคือ อริสโตเติล ในสมัยนั้นก็มีการตั้งคำถามว่า "มนุษย์หัวเราะกันทำไม ?" ความสนใจอย่างจริงจังที่จะศึกษาเรื่องข้อขบขันของฝรั่งนั้นเห็นได้ชัดเจนจากการที่มีการจัดประชุมระดับโลกคือ The Internationnal Conference on Humor and laughter ในเมือง Cardiff เมื่อเดือนกรกฎาคม ปี ค.ศ. 1976 (กาญจนา แก้วเทพ, 2534)

สำหรับต่างประเทศ ทฤษฎีเกี่ยวกับข้อขบขันหรืออารมณ์ขัน ได้รับความสนใจเป็นอย่างมากและได้มีการศึกษาวิจัยอย่างกว้างขวางตั้งแต่ต้นปี ค.ศ. 1970 ทำให้การศึกษาเรื่องอารมณ์ขันได้แพร่ขยายมาเป็นเวลากว่า 15 ปี ซึ่งได้ช่วยให้นักวิจัยได้รู้จักแหล่งกำเนิดและการพัฒนาอารมณ์ขันของเด็กและผู้ใหญ่ ถึงแม้นักวิจัยหลายท่านมีความเห็นว่า ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่จะต้องศึกษา เพื่อให้เกิดความเข้าใจต่อกระบวนการพัฒนาอารมณ์ขันอย่างละเอียด

ก็ตาม แต่งานวิจัยหลาย ๆ ชิ้นก็ได้แสดงให้เห็นว่า อารมณ์ขันนั้น เหมือนกับกระบวนการในการพัฒนาด้านต่าง ๆ ของร่างกาย ซึ่งยังคงมีอิทธิพลต่อความคิดของเด็กและผู้ใหญ่ (Bandes, 1988)

ทางด้านการศึกษา ได้มีการใช้อารมณ์ขันเป็นเครื่องมือในการกระตุ้นนักเรียนให้เกิดความสนใจต่อการเรียน นักวิจัยที่ศึกษาในประเด็นเหล่านี้ต่างมีความเห็นตรงกันว่า อารมณ์ขันเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อความนึกคิดต่าง ๆ ของนักเรียน ซึ่งครูควรจะได้ศึกษาถึงประโยชน์ของอารมณ์ขัน เพื่อจะได้นำมาใช้ในการพัฒนาสติปัญญาของนักเรียน ตลอดจนพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ซึ่งจะช่วยให้ทั้งสองฝ่ายมีโอกาสที่จะรับรู้อารมณ์ขันร่วมกันในบรรยากาศที่ดีขึ้น และจะช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ (Bandes, 1988)

1.2 ความหมายของข้อขบขัน

ข้อขบขัน (humor) หมายถึง คุณลักษณะในบางสิ่งที่ทำให้คนหัวเราะ ตัวอย่างเช่น ในสถานการณ์ ในคำพูด หรือจากท่าทางของคนบางคน หรือในหนังสือ หรือจากภาพยนตร์ เป็นต้น (COBUILD, 1987:711)

อารมณ์ขัน (humor) หมายถึง ความสามารถซึ่งบุคคลจะมีได้ เมื่อมีสิ่งที่ทำให้ขบขันแทนที่จะต้องเคร่งเครียดอยู่ตลอดเวลา (COBUILD, 1987:711)

1.3 แนวคิด ทฤษฎีของการใช้ข้อขบขัน

แนวคิดเกี่ยวกับข้อขบขันในระยะแรก ๆ มีผู้เสนอไว้หลายคน เช่น Sully (1902), Gregory (1923, 1924), Diserens (1926), Kimmins (1928), Disrens and Bonified (1930), Piddington (1933), Monro (1951), Flugel (1954), และ Berlyne (1969) ซึ่งได้รวบรวมไว้ในหนังสือ Appendix of Greig (1923) และ Lauter ได้นำมารวบรวมไว้อีครั้งหนึ่งในปี 1964

สำหรับแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับข้อขบขัน หรืออารมณ์ขันที่ได้เสนอไว้ในงานวิจัยเล่มนี้ เป็นการรวบรวมแนวคิด หรือทฤษฎีของข้อขบขัน หรืออารมณ์ขันตั้งแต่สมัยเริ่มแรกซึ่ง Kieth-Spiegel (1972) ได้รวบรวมไว้ในหนังสือ The Psychology of Humor ซึ่งแบ่งออกเป็นหลายแนวคิด หลายทฤษฎีด้วยกัน ดังต่อไปนี้

1.3.1 ทฤษฎีเกี่ยวกับชีววิทยา สัญชาตญาณ และพัฒนาการ (Biological, Instinct, and Evolution Theories)

นักทฤษฎีในกลุ่มนี้มีแนวความคิดว่า การหัวเราะ และความสามารถที่จะมีอารมณ์ขันเป็นสิ่งซึ่งมีอยู่ในระบบประสาทของสิ่งมีชีวิต โดยมีแนวคิดว่า การหัวเราะปรากฏขึ้นแต่เยาว์วัยก่อนกระบวนการด้านความรู้ความคิด (cognitive) อันซับซ้อนจะถูกสร้างขึ้น

การหัวเราะและอารมณ์ขันได้รับการยกย่องว่า เป็นสิ่งที่ดีและมีประโยชน์ต่อร่างกาย เพราะจะช่วยให้ความดันโลหิตคงที่สม่ำเสมอ ออกซิเจนในเลือดและระบบอวัยวะสำคัญ ๆ ไหลเวียนได้ดี ช่วยผ่อนคลายระบบต่าง ๆ และทำให้รู้สึกว่ามีชีวิตอยู่อย่างมีความสุข (Spencer, 1860; Darwin, 1872; Hecker, 1873; Dearborn, 1900; McDougall, 1922; Menon, 1931)

019384

McDougall (1923, 1930) เชื่อว่า การหัวเราะ เป็นเรื่องของสัญชาตญาณ ตามแนวคิดของเขาการหัวเราะนั้นพัฒนาขึ้นมาเพื่อแก้ไขผลกระทบจากความสงสาร ถ้าไม่มีอารมณ์ขัน ซึ่งเปรียบเสมือนยาแก้ความสลดหดหู่ใจที่เกิดขึ้นกับมนุษย์แล้ว เผ่าพันธุ์ของมนุษย์ก็คงไม่อยู่รอดมาจนทุกวันนี้ นักทฤษฎีที่ยึดถือว่า อารมณ์ขันเป็นสัญชาตญาณนั้นมีเป็นจำนวนมาก เช่น Eastman (1921), McComas (1923), Gregory (1924), Menon (1931) และ Drever (1971)

1.3.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้สึกเหนือผู้อื่น (Superiority Theories)

แนวคิดที่ว่า การหัวเราะ มีรากฐานมาจากการมีชัยชนะเหนือผู้อื่น เป็นหลักการของทฤษฎีว่าด้วยความรู้สึกเหนือผู้อื่น ความปลื้มปิติเกิดขึ้นเมื่อเราเปรียบเทียบว่าเราเหนือกว่าผู้อื่น โง่น้อยกว่า ขี้เหร่น้อยกว่า โชคร้ายน้อยกว่า และอ่อนแอน้อยกว่าผู้อื่น ตามหลักการของทฤษฎีนี้ถือว่า การหัวเราะเย้ยหยันต่อการกระทำที่น่าหัวเราะ เป็นศูนย์กลางของอารมณ์ขัน

อริสโตเติล (Aristotle อ้างถึงใน Macmillan, 1895) ถือว่า คนเป็น ๆ ที่น่าหัวเราะจะพบได้ในสถานการณ์ที่ผิดพลาด ผิดปกติ ไม่สวยงาม แต่ไม่ถึงกับเสียหายและเจ็บปวด นักทฤษฎีในกลุ่มนี้ เช่น

Bergson (1911) กล่าวว่า อารมณ์ขันเป็นการลงโทษคนที่ไม่รู้จักเข้าสังคม การหัวเราะจะเกิดขึ้นกับการกระทำโง่ ๆ ในพฤติกรรมที่เป็นสิ่งธรรมดา ๆ ซึ่งควรจะทำให้ถูกต้องมากกว่านั้น

Ludovici (1932) เชื่อว่า อารมณ์ขันเป็นสาเหตุของการปรับตัว ซึ่งตนเองจะสามารถปรับตัวได้ดีกว่าคนอื่นในสถานการณ์เดียวกัน ผู้ทำเป็น ๆ ที่มีความยิ่งใหญ่มากเท่าไหร่ ก็จะทำให้เกิดความสนุกสนานมากขึ้นเท่านั้น

1.3.3 ทฤษฎีความไม่ลงรอยกัน (Incongruity Theories)

แนวความคิดที่ว่า อารมณ์ขันเกิดจากการเปรียบเทียบความคิดหรือสถานการณ์ที่ไม่เท่ากัน ไม่เหมาะสมกัน หรือที่แตกต่างออกไปจากธรรมดา เป็นพื้นฐานของทฤษฎีความไม่ลงรอยกัน

Gerard (1759) เป็นผู้ที่สนับสนุนแนวความคิดตามทฤษฎีนี้ในระยะแรก ๆ และได้อธิบายว่าจุดมุ่งหมายของอารมณ์ขันนั้นก็เพื่อการผสมผสานความสัมพันธ์จากสิ่งที่แตกต่างกัน จากสิ่งที่ตรงกันข้ามหรือขัดแย้งกัน

Beattie (1776) เชื่อว่า การหัวเราะ เกิดขึ้นเมื่อสถานการณ์ 2 อย่างที่ไม่เหมือนกันหรือไม่เหมาะที่จะมาอยู่ด้วยกันถูกนำมารวมกันไว้ และ Priestley (1777) มองว่าสาเหตุของการหัวเราะคือการรับรู้ถึงความแตกต่าง

นักทฤษฎีที่มีชื่อเสียงในกลุ่มทฤษฎีนี้ได้แก่ Schopenhauer (1819) และ Kant (1790) ซึ่งนิยามว่า การหัวเราะเกิดจากการเปลี่ยนแปลงความคาดหวังไปเป็นความผิดหวัง Schopenhauer มองว่าสาเหตุของการหัวเราะก็คือ การรับรู้ถึงความไม่ลงรอยกันอย่างทันทีทันใดระหว่างความนึกคิดกับของจริง และเห็นว่าการหัวเราะ เป็นการแสดงออกซึ่งความไม่ลงรอยกันหรือความไม่สมเหตุสมผลนั้น

1.3.4 ทฤษฎีความประหลาดใจ (Surprise Theories)

การใช้วิธีสร้างความประหลาดใจ (surprise) ทำให้ตกใจ (shock) การเปลี่ยนแปลงอย่างทันทีทันใด (suddenness) หรือการเปลี่ยนแปลงโดยไม่คาดคิดมาก่อน (unexpectedness) ได้ถูกนักทฤษฎีหลาย ๆ คนมองว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นในการสร้างอารมณ์ขันให้เกิดขึ้นกับมนุษย์ และได้อธิบายว่าปฏิกริยาต่ออารมณ์ขัน เป็นการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งเร้าที่เกิดขึ้น เมื่อความแปลกใหม่หรือความประหลาดใจสูญหายไปปฏิกริยาต่อสถานการณ์ที่น่าขำก็จะเปลี่ยนไปด้วย ฉะนั้น ทฤษฎีความประหลาดใจจึงสามารถอธิบายสาเหตุของการลดระดับความขบขันเมื่อได้พบกับเหตุการณ์นั้นบ่อย ๆ และหลาย ๆ ครั้ง

1.3.5 ทฤษฎีการปลดปล่อยและความโล่งใจ (Release and Relief Theories)

ทฤษฎีนี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานที่ว่า การหัวเราะเป็นการช่วยให้ปลอดโปร่งโล่งใจจากความตึงเครียดหรือจากการถูกบังคับ หรือเป็นการลดความตึงเครียดที่มากเกินไป

Spencer (1860) เป็นคนแรกที่กล่าวถึงทฤษฎีของอารมณ์ขันในแง่ที่ว่า เป็นการใช้พลังงานที่มีมากเกินไป และพลังงานเหล่านั้นได้หาทางออกโดยใช้วิธีที่ให้ผลดีที่สุด ซึ่งออกมาในรูปของการหัวเราะ

Gregory (1924) มองว่า ความโล่งใจ (relief) นั้นมีอยู่ในอารมณ์ขัน โดยกล่าวไว้ว่า ความโล่งใจที่แสดงออกด้วยการหัวเราะอันเป็นการแสดงออกทั้งทางร่างกายและจิตใจนั้นมีอยู่หลายรูปแบบ การหัวเราะจากความโล่งใจที่ว่าเริงแจ่มใสอาจจะเป็นแหล่งกำเนิดของการหัวเราะแบบต่าง ๆ และยังพบว่าการขัดจังหวะแบบทันทีทันใดในระหว่างที่มีการผ่อนคลายจะนำไปสู่การหัวเราะ

1.3.6 ทฤษฎีรูปแบบหรือรูปทรง (Configurational Theories)

ทฤษฎีรูปแบบหรือรูปทรงถือว่า อารมณ์ขัน คือประสบการณ์ซึ่งเกิดจากการยอมรับหรือความเข้าใจโดยทันทีทันใด (sudden insight) ต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น (falling into place)

ตามแนวคิดของทฤษฎีในกลุ่มนี้มองว่า สถานการณ์ที่ไม่สามารถเข้าใจได้ในตอนแรกเป็นส่วนประกอบอันสำคัญที่จะทำให้สถานการณ์นั้นขบขันได้ (Quintilian และ Hegal อ้างถึงใน Schiller, 1938)

Wallis (1922) กล่าวว่า การหยั่งรู้เรื่องขบขันนั้นจะต้องมีขึ้นทันทีทันใดโดยไม่คำนึงว่ามันจะกินเวลายาวนานเท่าใดก็ตาม

ระหว่างทฤษฎีความไม่ลงรอยกัน (Incongurity Theories) กับทฤษฎีรูปแบบหรือรูปทรง (Configurational Theories) มีความสัมพันธ์กันอย่างเห็นได้ชัดเจน เนื่องจากทั้งสองทฤษฎีนี้เน้นในเรื่องความรู้ความคิด (cognitive) และการรับรู้ (perception) ของอารมณ์ขันแต่ความแตกต่างอยู่ที่จุดซึ่งอารมณ์ขันได้เกิดขึ้น กล่าวคือในทฤษฎีความไม่ลงรอยกันนั้นอารมณ์ขันจะเกิดขึ้นเมื่อเรารับรู้ความไม่เกี่ยวข้องกัน ซึ่งจะทำให้เราขบขันและสนุกสนาน ในขณะที่ทฤษฎีรูปแบบหรือรูปทรงถือว่า การรับรู้ต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในขณะนั้น หรือความเข้าใจโดยทันทีทันใดต่อเหตุการณ์ในขณะนั้นนำมาซึ่งความขบขัน

1.3.7 ทฤษฎีทางด้านจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory)

Freud ได้เสนอทฤษฎีเกี่ยวกับอารมณ์ขันไว้ในสิ่งตีพิมพ์สองฉบับ ครั้งแรกเสนอในปี ค.ศ. 1905 ซึ่งได้แยกแยะความแตกต่างระหว่างภาพตลก (comic) สำนวนตลก (wit) และข้อขบขันหรืออารมณ์ขัน (humor) รวมทั้งกระบวนการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องชวนหัว และครั้งที่สองเสนอเป็นบทความสั้น ๆ ในปี ค.ศ. 1928

ตามแนวคิดของ Freud เชื่อว่า ผู้ที่น่าหัวเราะ หรือสิ่งที่น่าหัวเราะแสดงให้เห็นถึงการประหยัดพลังงานทางจิต เมื่อพลังงานที่สะสมไว้ไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ (เนื่องจากการสั่งของจิตที่เรียกว่า superego) มันก็อาจจะระบายออกมาทางการหัวเราะได้ Freud ได้อธิบายว่า อารมณ์ขันจะเปลี่ยนเหตุการณ์ซึ่งอาจจะทำให้เกิดความทุกข์ใจให้ลดความสำคัญลงไป ดังนั้น Freud จึงนับได้ว่าเป็นนักทฤษฎีที่ถือเรื่องการปลดปล่อยอารมณ์ (release) ที่เด่นที่สุด

ทฤษฎีอื่น ๆ ที่มีแนวคิดเดียวกันกับ Freud ซึ่งมีทั้งขยายความออกไปและเปลี่ยนแปลงไปบ้าง ได้แก่ทฤษฎีของ Winsterstein (1934), Dooley (1934, 1941), Bergler (1937, 1956), Kris (1938), Feldmann (1941), Eidelberg (1945), Tarachow (1949), Brody (1950), Lewin (1950), Wolfenstein (1951, 1953, 1954), Jakels (1952), Reik (1954) และ Grotjahn (1957)

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทาวเซนด์ และมาฮาเนย์ (Townsend and Mahoney, 1983) ทำการศึกษาเรื่อง การรับรู้ในเรื่องอารมณ์ขันที่เป็นภาษา และภาพการ์ตูนในสถานการณ์สอบของนักศึกษา โดยใช้แบบสอบเลือกตอบจำนวน 35 ข้อ และได้แทรกข้อกระทงที่เป็นข้อกระทงขบขัน (humorous item) ไว้ 5 ข้อ ทั้งในส่วนที่เป็นภาษาและภาพการ์ตูน กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาในระดับปริญญาตรีจำนวน 132 คน ผลจากการศึกษาพบว่าการรับรู้ของนักศึกษาที่มีต่ออารมณ์ขันเป็นไปในทางบวก โดยที่นักศึกษามีการรับรู้ในทางบวกต่ออารมณ์ขันจากสถานการณ์ที่เป็นภาพการ์ตูนสูงกว่าสถานการณ์ที่เป็นภาษา

Ziv (1988) ทำการศึกษาเรื่องการสอน และการเรียนด้วยอารมณ์ขัน : โดยใช้การทดลองและการจำลอง ซึ่งทำการศึกษา 2 ครั้งคือ ครั้งที่ 1 ทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาชาย 33 คน และหญิง 46 คนที่เรียนวิชาสถิติในมหาวิทยาลัยเป็นเวลา 1 ภาคเรียน โดยแบ่งกลุ่มทดลองออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 ใช้อารมณ์ขันในการเรียนการสอน กลุ่มที่ 2 ไม่ใช้อารมณ์ขันในการเรียนการสอน จากการศึกษาพบว่าผลจากการเรียนการสอนโดยใช้อารมณ์ขันแตกต่างจากการเรียนการสอนโดยไม่ใช้อารมณ์ขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศและปฏิสัมพันธ์อื่น ๆ ครั้งที่สองทำการทดลองเช่นเดียวกับครั้งแรกกับกลุ่มตัวอย่างที่เรียนจิตวิทยาจำนวน 132 คน ซึ่งเป็นหญิงทั้งหมด โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่มย่อยแล้วทำการสอนโดยผู้สอนคนเดียวกัน ผลจากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการเรียนการสอนโดยใช้อารมณ์ขัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้ใช้อารมณ์ขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

แอสคัฟ และเนลสัน (Ascough and Nelson, 1971 อ้างถึงใน Mcmorris and others, 1985:148) ได้ศึกษาถึงผลของข้อขบขันที่มีต่อความวิตกกังวลและการปฏิบัติงานของนักเรียน โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่มีความวิตกกังวลในระดับสูง และทำการสอบด้วยแบบสอบเลือกตอบซึ่งในตัวคำถามมีข้อขบขันแทรกอยู่จำนวน 30 ข้อ บริหารการสอบให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน ผลที่ได้จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอบด้วยแบบสอบที่มีข้อขบขันแทรกอยู่ในตัวคำถาม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างจากกลุ่มที่ใช้แบบสอบธรรมดา

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และได้อธิบายว่า แบบสอบที่เป็นข้อขบขันซึ่งแทรกเข้าไปนั้น ทำให้ผู้เรียนเปลี่ยนระดับความวิตกกังวลให้ลดลง ดังนั้นปัญหาที่ใช้วัดพฤติกรรมทางสมองจึงถูกทำให้ง่ายขึ้น

บูลลอค (Bullock, 1983) ได้ศึกษาเรื่อง ผลกระทบของอารมณ์ขันที่มีต่อความวิตกกังวลและการคิดของเด็ก (The Effects of Humor on Anxiety and Divergent Thinking in Children) โดยทำการศึกษากับนักเรียนอายุ 11 ปี จำนวน 94 คน ซึ่งมีระดับความวิตกกังวลแตกต่างกัน ทำการทดลองโดยให้นักเรียนกลุ่มหนึ่งฟังเทปที่เป็นละครขบขัน (humor recording of a comedian) ส่วนอีกกลุ่มหนึ่ง ฟังเทปที่ไม่ใช่ละครขบขัน (non-humor recording of a comedian) จากนั้นจึงทดสอบนักเรียนด้วยแบบวัดความวิตกกังวลและแบบสอบการคิด ผลจากการศึกษาพบว่า กลุ่มที่ใช้อารมณ์ขันในการทดลองมีระดับความวิตกกังวลต่ำกว่ากลุ่มที่ไม่ได้ใช้อารมณ์ขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนกลุ่มที่มีระดับความวิตกกังวลต่ำทำคะแนนที่วัดด้วยแบบสอบการคิดได้สูงกว่ากลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูง

เครนท์ (Krent, 1982) ได้ศึกษาเรื่อง การตอบสนองต่ออารมณ์ขันของเด็กหูติง โดยศึกษากับเด็กอายุ 7.5-9.5 ปี ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 26 คน แต่ละกลุ่มจะมีจำนวนเด็กชายและเด็กหญิงเท่ากัน โดยที่กลุ่มที่ 1 เป็นเด็กที่ได้ยินเสียงตามปกติ กลุ่มที่สองเป็นเด็กหูติง และกลุ่มที่ 3 เป็นเด็กที่หูติงมาก เครื่องมือที่ใช้คือ The Children's Mirth Response Test ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ ตอนที่ 1 วัดการตอบสนองที่เกี่ยวกับความสนุกสนานรื่นเริงและความพึงพอใจ (mirth and appreciation) ประกอบด้วยการ์ตูนที่ไม่ใช้ภาษา (non-verbal cartoons) จำนวน 8 ข้อ และการ์ตูนที่ใช้ภาษาเล็กน้อย (minimally verbal cartoons) จำนวน 8 ข้อ ตอนที่สองเป็นการวัดความเข้าใจ (comprehension) ผลจากการศึกษาพบว่า การตอบสนองต่ออารมณ์ขันของเด็กที่หูปกติกับเด็กที่หูติงและหูติงมากมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่เด็กหูปกติ สามารถทำคะแนนจากแบบสอบทั้งสองส่วนได้สูงกว่าเด็กที่หูติง และหูติงมาก

Masten (1986) ได้ศึกษาเรื่อง อารมณ์ขันและความสามารถมีอารมณ์ขัน (competence) ในกลุ่มเด็กวัยเรียน โดยการตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมขบขัน

(humor behavior) 3 แบบ และทิศทางของความรู้สึกเกี่ยวกับอารมณ์ขัน กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนเกรด 5-8 เป็นชาย 42 คน และหญิง 51 คน ทำการทดสอบโดยให้กลุ่มตัวอย่างประเมินค่าอารมณ์ขันซึ่งเกี่ยวข้องกับการแสดงความรู้สึก (เกี่ยวกับความร่าเริง, การจัดลำดับโดยใช้ตนเองเป็นเกณฑ์, การมีปฏิกริยาตอบสนอง, ความเข้าใจ และผลเกี่ยวกับอารมณ์ขัน) การวัดความสามารถเกี่ยวกับอารมณ์ขัน เป็นการจัดลำดับพฤติกรรมในห้องเรียน, การเปรียบเทียบความมีชื่อเสียง ซึ่งรวมความสามารถทางด้านผลสัมฤทธิ์ไว้ด้วย ผลจากการศึกษาสนับสนุนสมมติฐานที่ว่าอารมณ์ขันและความสามารถมีอารมณ์ขันมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวก

Porterfield (1987) ศึกษาเรื่อง "อารมณ์ขัน ช่วยลดความกดดันที่มีผลกระทบต่อสุขภาพจิตและสุขภาพทางกายได้จริงหรือ ? " Porterfield ได้กล่าวถึงงานวิจัยของ Martin และ Lefcourt ในปี ค.ศ. 1983 ซึ่งพบว่าอารมณ์ขันช่วยลดความรุนแรงระหว่างเหตุการณ์ในชีวิตและอารมณ์ที่เป็นไปในทางลบ งานวิจัยของ Porterfield พยายามที่จะจำลองสิ่งที่ค้นพบมาทั้งหมดโดย Martin และ Lefcourt ได้พยายามที่จะค้นหาว่าอารมณ์ขันนั้นช่วยลดความกดดันในชีวิต ซึ่งมีผลต่อความเจ็บป่วยทางร่างกายได้จริงหรือไม่ โดยทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาจำนวน 220 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถามที่ใช้วัดอารมณ์ขัน ใช้วัดเหตุการณ์ในชีวิตที่เป็นไปในทางลบ และใช้วัดเรื่องที่มีความกดดันต่อร่างกาย ผลการศึกษาไม่พบหลักฐานที่แสดงว่าอารมณ์ขันช่วยลดผลกระทบของเหตุการณ์ที่เป็นไปในทางลบที่มีต่อความกดดันทางจิตใจและความเจ็บป่วยทางร่างกาย

Bihrle และคณะ (1986) ทำการศึกษาเรื่อง "ความเข้าใจเรื่องขบขันและไม่ขบขันของคนไข้ที่มีสมองพิการทางซีกซ้ายและซีกขวา" โดยทำการทดสอบกับคนไข้ที่พิการทางสมองซีกขวา (RHD) จำนวน 18 คน (อายุเฉลี่ย 55 ปี) และคนไข้ที่พิการทางสมองซีกซ้าย (LHD) จำนวน 17 คน (อายุเฉลี่ย 58 ปี) เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบสถานการณ์ขบขันและสถานการณ์ที่ไม่ขบขัน โดยการให้เติมภาพการ์ตูน ผลจากการศึกษาจากสถานการณ์ทั้งสองแบบพบว่า คนไข้ที่พิการทางสมองซีกขวา ตอบแบบสอบถามได้น้อยกว่าคนไข้ที่พิการทางสมองซีกซ้าย อย่างไรก็ตามคนไข้ที่มีสมองพิการทางซีกขวานั้นมีความรู้สึกต่อสถานการณ์ขบขันได้พอใช้ แต่ความสามารถที่จะสร้างความเกี่ยวโยงของเรื่องนั้นมีน้อย ในขณะที่คนไข้ที่พิการทางสมองซีกซ้ายขาดความไวทางด้านความรู้สึกต่อสถานการณ์ขบขันแต่สามารถสร้างความเกี่ยวโยงของเรื่องได้ดีกว่า